

Religie fără Hristos

Un număr de predicatori se întrunise, ca să vorbească despre sărăcia spirituală îngrozitoare din orașul lor și să se gândească la remedii. Unul din mijlocul lor, a cărui muncă jertfitoare de sine printre săraci era cunoscută, a ținut o cuvântare serioasă, care le-a mers la inimă. În ea, el a povestit despre un copil care auzise predica sa și care fusese „complet convertit”. Dar puțin după aceea, fetița murise repede de o boală perfidă. Înainte de sfârșitul ei, fetița îi spusese tatălui ei că speră să-l reîntâlnească în cer. Predicatorul mersese cu tatăl la înmormântare. La întoarcere, acesta din urmă a spus: „Trebuie să fie ceva legat de religie, căci ați făcut-o fericită pe fetița mea.” Nu mult după aceea, bărbatul se îmbolnăvisese de tuberculoză galopantă și trimisese după predicator.

„Mă simt foarte rău”, i-a declarat el vizitatorului său, „și simt că sunt un mare păcătos. Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?”

Preotul i-a recomandat să se roage. Două sau trei vizite i-au fost făcute omului muribund și de fiecare dată i s-a spus că trebuie să „stăruie în rugăciune”.

Într-o zi, el a spus: „Voi merge curând în cer și-mi voi revedea copilul.”

„De ce credeți aceasta?” a întrebat predicatorul.

„O”, a răspuns muribundul, „noaptea trecută am fost foarte nenorocit. M-am sculat din pat, am îngenunchat și m-am rugat stăruitor și acum simt aici (spunând acestea, vorbitorul și-a pus mâna pe inimă), că lucrurile merg bine pentru mine și că voi merge în cer când voi muri.”

Le-au dat lacrimile multora care ascultaseră povestirea. I-au dat lacrimile și scriitorului acestor rânduri, dar nu din cauza poveștii impresionante, ci din tristețe pentru ignoranța totală cu privire la *singura* cale sigură de mântuire pe care a întâlnit-o aici.

Călăuze oarbe ale orbilor! *Nici măcar o dată* nu fusese pronunțat Numele Domnului Isus și dacă acel biet om fusese cu adevărat mântuit, conform învățaturii pe care o primise, atunci Hristos murise zadarnic. Bolnavului i se indicase să se *roage* – dar și păgânii se roagă, mormonii se roagă, teozofii se roagă, ba chiar necredincioșii se roagă destul de des. Nu este de neînțeles cum un predicator sau vreun creștin, cu Evanghelia limpede în fața sa, poate să spună unui păcătos doritor de odihnă, că trebuie să continue cu rugăciunea atâta timp, până când simte că este mântuit?

Domnul Isus n-a spus: „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine *se roagă să fie mântuit*”. Și nici n-a spus: „Cine aude cuvântul Meu și *se roagă* Celui care M-a trimis are viață eternă”. Petru n-a spus: „Toți profeții mărturisesc despre El, că oricine *se roagă* primește iertarea păcatelor”. Și nici Pavel nu mărturisește iudeilor: „De toate de care n-ați putut fi îndreptățiți în legea lui Moise, oricine *se roagă* este îndreptățit în El”. El nu spune nici temnicerului din Filipi: „*Roagă-te și vei fi mântuit*”. Evanghelia nu sună așa: „Dar celui care nu lucrează, ci *se roagă* Celui care-l îndreptățește pe cel neevlavios, *rugăciunea* lui i se socotește ca dreptate”. Niciun singur rând din Noul Testament nu-i cere păcătosului plin de teamă să *se roage*, ci peste tot i se spune deslușit să **creadă** în Domnul Isus Hristos.

Am putea să credem că oameni care sunt chemați să propovăduiască „Vestea bună”, nu-și dau seama ceea ce este revelat atât de limpede în așa de multe pasaje din Sfânta Scriptură? Am căuta zadarnic în cele patru Evanghelii un singur exemplu în care Domnul Isus i-ar fi recomandat unui păcătos să *se roage* pentru obținerea vieții veșnice. Întotdeauna întâlnim cuvântul *credință* când este vorba despre mântuirea păcătosului. Chiar și când în Faptele apostolilor și în epistole este vorba despre întrebarea: cum poate un om să fie pus la adăpost de mânia lui Dumnezeu, nu găsim niciodată vreo invitație la rugăciune. Ceea ce i se pune păcătosului mereu în fața ochilor, în mod repetat, unic și exclusiv, este **Hristos**, Hristos în moartea Sa ispășitoare pentru păcatele noastre și în valoare sângelui Său vărsat pe cruce pentru noi. Cuvântul „credință” îl găsim de mai bine de

cinci sute de ori. Dar rugăciunea este privită mereu ca strigăt al unui suflet născut din nou, ca o manifestare a dorințelor unui copil al lui Dumnezeu în fața Dumnezeului și Tatălui său.

Dacă păcătosului i s-ar fi cerut să se roage, atunci ar putea să caute în rugăciune o parte din meritul mântuirii sale. El ar putea să ajungă la concluzia că Dumnezeu este îndurător față de el din cauza rugăciunii sale stăruitoare. Cât de mult diminuată și înjosită prin aceasta ar fi lucrarea desăvârșită de pe Golgota! În plus, dacă Dumnezeu ar trebui să mai fie și înduplecat să fie îndurător, atunci ce L-a determinat să-L dea la moarte pe singurul Său Fiu iubit? Dacă rugăciunea poate mântui, atunci de ce a murit Hristos? Sigur că păcătosul trebuie să strige către Dumnezeu după har. Dar ascultarea strigătului său îi poate fi acordată numai pe baza lucrării de ispășire a lui Isus Hristos, prin credință, dar nu prin rugăciunea sa.

După terminarea unei adunări de evanghelizare s-au grupat douăzeci și cinci, până la treizeci de oameni tineri în jurul vorbitorului, ca să audă de la el mai multe despre calea vieții. Un predicator, care stătea în apropierea evanghelistului, i-a spus:

„Nu vreți să-i sfătuiți pe tineri să meargă acasă și să se roage?”

„Nu, nici nu mă gândesc la așa ceva”, a fost răspunsul. „Potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, eu n-am nicio înputernicire să le dau un astfel de sfat. Cuvântul le spune mai degrabă: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit!” Unul sau altul dintre acești oameni tineri ar putea să fie rechemat înainte să ajungă acasă. De aceea nu vreau să-i sfătuiască ce propuneți dumneavoastră.”

Cine crede că trebuie să-i ceară păcătosului să se roage și iar să se roage, înainte să creadă în Hristos, să-și aducă aminte de cuvintele serioase: „Fără credință este imposibil să-I fii plăcut”, „orice nu este din credință este păcat”; „Cine își întoarce urechea ca să n-audă legea – chiar și rugăciunea lui este o urâciune”; „Cine se încrede în propria lui inimă este un nebun” (Evrei 11.6; Romani 14.23; Proverbe 28.9,26).

Ce valoare are faptul că un om simte în inima sa că lucrurile stau bine cu el? Toți cei care se lasă orbiți și înșelați de satan au asemenea sentimente. Dar sentimentele se schimbă și sunt fără valoare, dacă nu izvorăsc din adevăr. Noi suntem la fel de puțin mântuiți pentru că o *simțim*, ca și pentru că ne-am *rugat*. Întrebare adresată păcătosului nu trebuie să fie: „Simți că lucrurile stau bine sau rău cu tine?” ci: „Crezi în Domnul Isus Hristos ca Mântuitor al tău?” Este îngrozitor să vezi ce se pune azi în circulație ca aur curat, autentic! N-ar trebui ca, după aproape 1900 de ani de când se citește și se predică Sfânta Scriptură, oricine căruia i s-a dat o Biblie în mână să fie capabil să răspundă la întrebarea: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?”

Titlul original: „Religion ohne Christus”
din *Samenkörner (Neue Folge 20) 1926*